L’Altu Silenziu

Quand’eddu spunta u soli da li cimi immaculati
E chì d’ogni fumaccioli i monti sò spurgulato
Duii muvri soli soli insemi sò attipati.

In la terra di l’altu silenziu, eiu sò natu,
A fà u viaghju supranu eiu ti chjamu.

Fianc’à fiancu è pianu pianu, ripìglianu l’alturaghja
Da i vali di u Mànganu, sin’à la serra cimaghja
Versu l’eternu supranu quellu di l’alta nivaghja.

In la terra di l’altu silenziu, eiu sò natu,
A fà u viaghju supranu eiu ti chjamu.

Còrrini nanta i pianuri middi fiumiceddi chjari,
L’aceddu cogli l’annuri è chjama i so’cumpari
Mezz’à l’elpi di virduri paci l’agneddu in li sarri.

In la terra di l’altu silenziu, eiu sò natu,
A fà u viaghju supranu eiu ti chjamu.

À u cori di u nivaghju in’a conca di friscura,
Nasci u fiori di Maghju, si spechja in l’acqua pura
Chì u muntesi in viaghju veni è frisgia in burdura.

In la terra di l’altu silenziu, eiu sò natu,
A fà u viaghju supranu eiu ti chjamu.
A fà u viaghju supranu eiu ti chjamu.